

I begyndelsen... (.. som jeg ser det)

Af Eskild Skov Særkjær

Vi begynder denne gennemgang med at læse de fem første vers i bibelen:

"I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, og der var mørke over vandene. Og Gud sagde: 'Der blive lys, og der blev lys'. Og Gud så, at lyset var godt, og Gud satte skel mellem lyset og mørket, og Gud kaldte lyset dag, og mørket kaldte han nat. Og det blev aften, og det blev morgen, første dag", 1. Mos. 1:1-5.

I det første vers åbenbarer Gud med få ord, hvordan alt det skabte blev til. Det skete ikke ved udvikling eller ved nogen 'Big Bang', men, som der står senere i kapitlet, alene ved, at 'Gud sagde..' - og så skete det, som han havde sagt. Det første, vi får at vide er, at 'i begyndelsen skabte Gud himlen og jorden'. Ordene 'i begyndelsen' kan også oversættes til 'forud for alt andet'. Vi ved ikke, hvornår denne begyndelse var, for den ligger, før tiden kom til. Det er den samme begyndelse, Johannes henviser til med ordene: 'I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud'. Som vi ved, henviser dette Ord til Guds Søn, der er ét med Faderen og den Hellige Ånd, som i samarbejde og tilsammen skabte himmelen og jorden.

At det virkelig forholder sig således, har Gud åbenbaret allerede i bibelens første vers, og derefter ca. 6000 gange gennem GT. Forklaringen er følgende: Hver gang der på dansk står Gud, så er det oversat fra det hebraiske Elohim, som direkte oversat betyder 'guder' (altså i flertal). Årsagen til, at der så alligevel korrekt er tale om (én) Gud (med stort begyndelsesbogstav), finder vi i den hebraiske grammatik. Den siger nemlig, at hvis fx et udsagnsord i en sætning står i ental - og det gør ordet 'skabte' netop i vers 1, så skal navneordet (som her Elohim) i den samme sætning også forstås som værende én, selvom det står i flertal – i den betydning, at der i den ene Gud er flere end én. Det første vers i bibelen kan derfor oversættes således:

"I begyndelsen skabte den ene Gud, som er flere, himlene og jorden".

Som vi ved, er det først senere, at denne ene Gud, åbenbarer sig som Gud Fader, Søn og Helligånd.

Men der er mere at sige om bibelens første vers. Som det kan ses i den hebraiske tekst (markeret med rødt i øverste linje th.), er der to bogstaver i verset, der ikke er oversat. Det er de hebraiske bogstaver Alef og Tav, som er det første og det sidste bogstav i alfabetet. Disse to bogstaver går igen mange steder i GT, og da bibelen er Guds ord, så er det næppe tilfældigt, at de står der, og burde derfor være oversat eller omtalt, i det mindste som en fodnote.

Mange bibelforskere gør da også opmærksom på dette og siger, at benævnelsen Alef Tav, her i forkortet form, henviser til Gud Fader, Søn og Helligånd, der gennem hele bibelen har åbenbaret sig som den første og sidste; han, som er himlenes og jordens skaber, jfr. fx Es. 44:6. Disse to hebraiske bogstaver modsvarer de græske i NT, hvor både Gud Fader og Guds Søn omtaler sig selv som den, der er 'Alfa og Omega'.

GENESIS	
CHAPTER 1	
1	בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ
2	וְהָאָרֶץ חָלָה וְרֵבָבָה וְהָאֲדָמָה יָבְשָׁה וְהַמַּיִם יָבְשָׁה וְהָאֲדָמָה יָבְשָׁה
3	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר
4	וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי לְמַנְהֵם יוֹם וַיְהִי כֵן וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ
5	וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַיָּם וְאֶת הַיַּבְשָׁה וְאֶת כָּל הַחַיּוֹת הַיָּם וְאֶת כָּל הַחַיּוֹת הַיַּבְשָׁה וְאֶת כָּל הַצִּבְּרִים וְאֶת כָּל הַבְּרִיָּוִת וְאֶת כָּל הַבְּרִיָּוִת הַיָּם וְאֶת כָּל הַבְּרִיָּוִת הַיַּבְשָׁה וְאֶת כָּל הַבְּרִיָּוִת הַיָּם וְאֶת כָּל הַבְּרִיָּוִת הַיַּבְשָׁה

Oversat til dansk ser vi disse bogstaver som ord, men faktisk er det kun bogstaver, svarerende til, at vi på dansk siger (fra) A-Z. Et eksempel på Jesu brug af de to græske bogstaver, står i bibelens sidste kapitel, hvor han vidner om sig selv og siger:

"Jeg er Alfa og Omega (ΑΩ), den første og den sidste, begyndelsen og enden", Åb. 22:13.

Som vi ser, siger Jesus her det samme på tre forskellige måder, og betyder da også det samme – og er en kraftig understregning af, at han, der sammen med Faderen og Helligånden i skabelsen åbenbarede sig som den første og den sidste, stadig gør det ved tidens afslutning. Konklusionen er altså, at han, der på hebraisk har åbenbaret sig som Alef Tav i den gamle pagt, er den samme, som har åbenbaret sig som Alfa og Omega i den nye pagt.

Som nævnt er de hebraiske bogstaver Alef Tav indført mange steder i GT, vel ca. 100 gange, og er - ligesom i bibelens første vers - for mig er et stort vidnesbyrd om, at den treenige Gud er den første og den sidste. Vi skal selvfølgelig ikke se på alle disse skriftsteder, men jeg vil dog - udover det, der allerede er nævnt - nævne et par af dem. Det første har vi allerede i vers 4, og det vil jeg vende tilbage til om lidt, og det andet har vi i Zak. 12:10, der oversat til dansk begynder med ordene:

"Og så udgyder jeg over Davids hus og Jerusalems indbyggere nådens og bønnens Ånd, så de ser hen til ham, de har gennemstunget..".

Af kapitlets sammenhæng kan vi se, at verset henviser til den dag, hvor hele Davids hus vil modtage Jesus som deres frelser, men her skal vi kun lige se på, hvem der udtaler disse ord. Ifølge vers 8 er det Herren, som er en omskrivning af Guds navn Jahve, og dette navn kan på samme tid henvise til både Gud Fader, Søn og Helligånd, ligesom det er tilfældet med Elohim/Gud - eller alene til enten Gud Fader, Søn eller Helligånd. Et eksempel herpå er netop teksten i Zak. 12:10. I den danske oversættelse ser det umiddelbart ud til, at det er Gud Fader, der med sit 'jeg' siger, at 'de (det jødiske folk) skal se hen til ham (dvs. Jesus), som de har gennemstunget'. Men ifølge grundteksten er det dog tydeligt, at det er Jesus, Guds Søn, der siger det, og som omtaler sig som Herren. Der står nemlig ordret, at 'de skal se hen til MIG, som de har gennemstunget'.

Som vi ser, er det altså en tydelig profeti af og om Jesus, der som Gud vil komme til jord som et menneske, for dér at blive korsfæstet og gennemstunget. At han virkelig er Guds Søn og Gud selv, understreges af, at der også her er indført de to hebraiske bogstaver Alef og Tav i teksten for at markere, at han - som i den førnævnte tekst fra Åb. 22 - ligesom Faderen er 'den første og den sidste' (disse er markeret herunder med rødt i tekstboksen). Direkte oversat står der nemlig (på hebraisk fra højre mod venstre):

"Og så udgyder jeg over Davids hus og Jerusalems indbyggere nådens og bønnens Ånd, så de ser hen til MIG, Alef Tav (dvs. den første og den sidste), som de har gennemstunget..".

10	1004	59:21	8210	3389	935	14:71	36:05
	בֵּית	וְשַׁכַּתִּי	עַל-יְרוּשָׁלַם:	עַל-יְרוּשָׁלַם	הַבָּאִים	בְּלִדְהוּיָם	כָּל-הַגּוֹיִם
	the	on	will I	And	.Jerusalem	against	that
	of house	out pour	2580	7307	3389	3427	15921
	אֵלַי	וְהֵבִיטוּ	אֵלַי	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ
	on	they	And	and	grace the	.Jerusalem	in- the
	Me	look shall	.prayers	of Spirit	of habitants	on	David
	4843	31:73	5594	4553	1856	834	
	וְהֵבִיטוּ	עַל-יְרוּשָׁלַם	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ	וְהֵבִיטוּ
	will and	only an	for	one as	for	they and	have they
	bitter be	,son	mourns	,Him	mourn shall	,pierced	

Der er endnu mere at sige om Alef Tav. Som det ses i tekstboksen herunder, så var det første bogstav Alef i det hebraiske alfabet oprindeligt tegnet som et oksehoved (som er et billede på Gud, der har al magt, og som hoved er den første), og det sidste bogstav Tav som et kors.

THE WORD

SACRIFICE ON A CROSS

Name	Pictograph	Meaning	Name	Pictograph	Meaning
Aleph		Ox / strength / leader	Lamed		Staff / good / control / "lawful"
Bet		House / "in"	Mem		Water / chaos
Gimel		Foot / camel / pride	Nun		Seed / fish / activity / life
Dalet		Tent door / pathway	Samekh		Hand on staff / support / prop
Hey		I, of! Behold! "He"	Ayin		Eye / to see / experience
Vav		Nail / peg / add / "And"	Pe		Mouth / word / speak
Zayin		Flame / weapon / cut / off	Tsade		Man on side / desire / need
Chet		Tent wall / fence / separation	Qof		Sun on horizon / behind
Tet		Snake / snake / sun / end	Resh		Head / person / first
Tod		Area and hand / work / dead	Shin		Light / consume / destroy
Kaf		Point of hand / to open	Tav		Mark / sign / covenant

Der er flere bibelforskere, der mener, at bogstavet TAV ikke bare ligner et kors, men profetisk også henviser til det – hvilket peger på, at Gud i sin styrke viser sig i sin svaghed, når han kommer til jorden for at blive korsfæstet.

Efter denne lille afstikker skal vi tilbage til 1. Mos. 1:1 - og som vi har set, vidner Alef Tav om, at Elohim, den treenige Gud, er den første og den sidste - i betydningen: 'Han, der altid har været, og som er tre i sit væsen, har skabt himlen og jorden'. Som vi ser, så skabte han udover himlen også jorden, som er den jordklode, vi befinder os på. Astronomer har fundet ud af, at der er millioner af planeter i verdensrummet, men der er kun én af disse, som Gud skabte til det formål, som vi kan læse om i resten af kapitlet og gennem hele bibelen.

I det næste vers læser vi, at Gud skabte jorden øde og tom, og at der var mørke over verdensdybet. På dette grundlag tror de fleste, at sådan så jorden ud dengang, Gud skabte jorden. Men der er faktisk en hel del i bibelen, der tyder på, at det ikke skal forstås på denne måde. Jamen, det står der da! Hertil er svaret: Nej! Det gør det ikke nødvendigvis! De ord, der er oversat med, at 'jorden var øde og tom', kan nemlig også betyde og oversættes til, at 'jorden blev øde og tom'. Jeg mener, at det må være den rigtige oversættelse, for ellers ville bibelen modsige sig selv - og det ved vi, ikke er tilfældet. Lad os fx lytte til det, der står hos profeten Esajas om skabelsen, og hvor Gud siger:

"Dette siger Herren, himlens skaber, han, som er Gud, som dannede jorden, frembragte, grundfæstede den; ej skabte den øde, men dannede den til at bebos: Jeg er Herren, ellers ingen", Es. 45:18.

Læg mærke til, at her siger Gud, at han ikke skabte eller dannede jorden øde. Det må betyde, at der må være sket noget i perioden mellem det første vers i 1. Mos. 1, hvor Gud skabte jorden, og det næste vers, hvor den er lagt øde. Jeg ved godt, at det kan lyde mærkeligt for mange, men det er altså dét, bibelen taler om, dog uden at komme nærmere ind på det. Dog er der i bibelen flere antydninger af, at der imellem disse to vers er sket noget, som gjorde, at Gud begyndte forfra.

Dette 'noget' synes at være et resultat af det oprør mod Gud, som Lucifer, der betyder Lysbæreren, var årsag til, før mennesket blev skabt. Ifølge de bibelske tekster ser det ud til, at Lucifer havde en ærefuld stilling i himlen, indtil den dag, hvor han gjorde oprør, og fik en tredjedel af englene med i dette oprør. Som et resultat deraf fik Lucifer navneforandring til bl.a. Satan, som oversat både kan betyde anklager og modstander (af Gud og alle de hellige). Efterfølgende blev han og alle de engle, der var med i oprøret mod Gud, kastet ud af Guds nærhed i Himlen og ned på jorden. Det kan være det, Jesus henviser til, da han sagde: 'Jeg så Satan falde ned fra himlen som et lyn', Luk. 10:18. Som allerede nævnt ødelagde han her Guds oprindelige skaberværk, som var før Adam, og dette gjorde, at Gud sendte en dom over jorden, og resultatet deraf var, at 'jorden blev øde og tom'.

Der står forresten intet i bibelen om, hvor gammel jorden er i forhold til selve skabelsesberetningen. Den blev jo skabt 'i begyndelsen', og uanset, hvordan vi tolker tiden for begyndelsen, er der 'bibelsk

set' intet til hindring for, at jorden kan være så gammel, som geologerne påstår. Der er bibelsk set heller intet til hindring for, at Gud havde skabt liv på jorden før det, som vi kan læse om i 1. Mos. 1, og hvis resultat vi ser den dag i dag.

Som jeg ser det, er det derfor vigtigt at kunne skelne mellem det, der kan være foregået på jorden, før mennesket kom til, og som i korthed er antydnet i 1. Mos. 1:2, og så det, udviklingslærens tilhængere hævder. Dette er vigtigt at forstå, om ikke for andet, så for at kunne fastholde troen på Gud som skaber af alting, selvom denne tro er under konstant angreb i div. medier og undervisningsinstitutioner, og hvor det igen og igen understreges, at udviklingslæren er bevist. Men denne påstand er dog en løgn, opfundet for at forklare, hvordan livets store mangfoldighed tilfældigt er blevet til – uden Gud og derfor også uden nogen speciel skabelse. I bibelens åbenbaring af altings tilblivelse er det derfor udelukket, at vi som kristne kan tro, at der har været en udvikling fra eksempel abe til menneske. Det betyder dog ikke, som jeg har antydnet, at jorden godt kan være ældre, og at mikroorganismer og måske også andet har overlevet den verdensomvæltning, vi kan læse om i 1. Mos. 1:2.

Vi har allerede set, at vers 2 kan oversættes med, at jorden blev øde og tom. Ordene 'øde og tom' er oversat fra den hebraiske ordvending 'tohu-va-bohu', og er et sammensat rimord, altså to ord, der er parret sammen og rimer på hinanden. Sådanne sammensatte rimord findes der mange af på så godt som alle sprog, dog ikke så mange på dansk. Jeg har dog fundet nogle få. Fx kan en meteorolog finde på at sige, at 'selvom det bliver en regnvejrsdag i dag, så skal solen nok bryde frem her og der', eller 'nu og da.

Det er vigtigt at bemærke, at når de to hebraiske ord 'tohu' og 'bohu', som i 1. Mos. 1:2 er oversat med øde og tom, bruges i bibelen, så bliver de alle andre steder **enten** brugt i omtalen af et åndeligt oprør mod Gud, **eller** på hans dom som et resultat deraf. Et eksempel på dette har vi i Jer. 4:22-23, hvor Gud i et ordspil mellem disse ord taler om dommen over Israel, og som resulterede i, at jorden/landet (åndeligt set) er blevet øde og tom. Her læser vi følgende:

"Mit folk er tåbelig (tohu), kender mig ej, de er dumme og uden indsigt (bohu); de er vise til at gøre det onde, men tåber til det gode. Jeg så på jorden, og se, den var øde og tom (tohu-va-bohu), (og) på himlen, dens lys er borte".

Som vi ser, henviser ordene, som er oversat til 'øde og tom' i Jer. 4, til folkets tåbelighed, og at dette har gjort, at de er uden indsigt – hvilket igen henviser til folkets åndelige oprør mod Gud. Det er derfor meget sandsynligt, at ordene i 1. Mos. 1:2 skal forstås på samme måde – nemlig, at der er foregået et eller andet i den jordiske fortid, som har gjort, at Gud besluttede at begynde forfra, hvilket er dét, vi kan læse om i resten af kapitlet.

Vi skal et øjeblik tilbage til betydningen af Elohim/Gud, der, som vi har set, betyder, at han er én, som dog i sin person er flere. For at præcisere, at der er tale om tre, omtales den anden og tredje person i Guds treenighed da også hver for sig i vers 2 og 3. I vers 2 nævnes Guds Ånd, der svæver over vandene, et vidnesbyrd om, at han som den tredje person i den treenige Gud var med i skabelsen - som det da også fremgår flere steder i bibelen. Som et eksempel på Guds Ånds medvirken i skabelsen vidner Job om, når han siger:

"Guds Ånd har skabt mig, den Almægtiges Ånde (eller Ånd) har givet mig liv", Job 33:4.

Gennem bibelen er der mange tekster, der giver det samme vidnesbyrd om Jesus. Vers 3 åbner med ordene om, at 'Gud sagde...'. Dette ord henviser til Jesus, ved hvem apostlen Johannes lige efter indledningsordene i sit evangelium skriver, at 'alt er blevet til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er', John. 1:3. Med dette understreges det igen, at Gud skabte himlen og jorden ved sin Søn og ved sin Ånd. Det stemmer da også med det, der fx står i 1. Mos. 1:26, hvor Gud siger: "Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os".

I vers 3 står der dog ikke noget om, at Gud skabte, men derimod, at han sagde: 'lad der blive lys! Og der blev lys'. Dermed satte Gud ifølge vers 4 et skel mellem lyset og mørket, og ifølge vers 5 kaldte

han lyset for dag og mørket for nat. Med denne henvisning til lyset kommer skriften ind på noget, som både jøder og kristne altid har grundet over. For det, der siges her, er jo stort set det samme, der bliver omtalt under den 4. dag i vers 14-19? Begge steder taler jo om dag og nat, lys og mørke, og om adskillelsen mellem disse. Den eneste og største forskel synes at være, at det først var på den fjerde dag at Gud 'gjorde de to store lys', som er solen og månen, 'til at herske over dagen og natten og til skille lyset fra mørket', som der står i vers 18. De sidste vers taler altså konkret om den fysiske dag og nat med lys og mørke, og som eksisterer den dag i dag. Men det gør lyset, der er tale om i vers 3-5, så tydeligvis ikke! Det må vel betyde, at lyset dér må være af en anden art? Men, hvad kan dette så være?

Så vidt jeg kan se, så taler det første lys om det samme som i John. 1:3-5. For lige efter, at apostelen har talt om Ordet, som var i begyndelsen, og ved hvem 'alt er blevet til', fortsætter han, ligesom i teksten fra 1. Mos. 1:4-5, med at tale om lyset, idet han siger:

"I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det".

Når vi læser denne tekst, er der ingen tvivl om, at lyset er identisk med Jesus, og det stemmer da også med, at han senere selv vidner om dette og siger:

"Jeg er verdens lys; den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys", John. 8:12.

I Pauli breve får vi endnu mere at vide om dette lys, der ligesom i 1. Mos. 1:4-5 står i modsætning til mørket. I 1. Tess. 5 omtaler han de kristne som lysets børn, og som derfor også hører dagen - dvs. Kristus - til. Paulus fortsætter da også med at sige, at når vi er blevet lysets børn og hører dagen til, så er vi gået over fra mørket til lyset, og hører derfor ikke mørket og natten til. Som allerede nævnt tror jeg, at disse vers henviser til det samme lys og mørke, dag og nat, der er nævnt i 1. Mos. 1:3-5, og hvor Gud satte skel mellem disse og ikke tillod, at mørket fik bugt med lyset – og er altså det samme, apostlen Johannes taler om, når han i det samme kapitel som før siger dette om Jesus:

"Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det", John. 1:5.

Når der næsten siges det samme om lyset i vers 1. Mos 1:14-19, så kan forklaringen være, at det fysiske lys har sin årsag og rod i det åndelige lys, der er nævnt i vers 3-5, og som var klar til at oplyse verden ved dens skabelse. At vers 3-5 virkelig peger på Jesus som verdens lys, synes desuden at blive bekræftet ved, at der i vers 4 igen er indflettet de to hebraiske bogstaver Alef Tav, som jeg allerede har omtalt i vers 1, og som er første og det sidste bogstav i det hebraiske alfabet (jfr. igen understregningen af disse to bogstaver i den første tekstboks). Vers 4 kunne derfor ifølge grundteksten være oversat således:

"Gud så, at lyset Alef Tav var godt, og Gud satte skel mellem lyset og mørket".

De to indskudte bogstaver i verset synes altså ligesom lyset og dagen igen at vidne om, at der også her er tale om Jesus, som er den første og den sidste, og ved hvem Gud skabte verden - han, som forud for alt andet kom til jorden for at oplyse den, for Jesus er jo netop verdens lys. At han virkelig er 'den første og den sidste', dvs. Gud, der er fra evighed til evighed, vidner han da også gentagne om, som fx i bibelens sidste bog, hvor han siger:

"Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den, som lever; og jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder, og jeg har døden og dødsrigets nøgler", Åb. 1:18.

I gennemgangen af bibelens første vers nævnte jeg, at Alef Tav på samme tid henviser til Gud Fader, Søn og Helligånd, ved hvem verden blev skabt, men her i vers 3 er der fokus på Jesu person og gerning, som det også er tilfældet gennem hele bibelen, netop fordi han er verdens frelser. Her vil jeg blot pege på det, der står om ham i Kol. 1:15-16, hvor han får dette vidnesbyrd: 'Alt er skabt ved ham og til ham, samt, at 'han er før alt, og alt består ved ham'.

1. At 'han er før alt' henviser til den begyndelse, vi læste i bibelens første vers.
2. Og med ordene 'alt er skabt ved ham' fastslår skriften, som vi har set det i de vers, vi har gennemgået, at han var med i hele skabelsesprocessen.

3. Og når der videre står, at 'alt er skabt ved ham op til ham', så betyder det, at alt er skabt til hans glæde og herlighed, og er hans ejendom.

Vi hører ofte mennesker sige, at 'vi må passe på vor jord', og det er sandt! Men reelt set er det slet ikke vores jord, for den tilhører vor frelser, jfr. fx 2. Mos. 9:29, hvor der står, at 'jorden tilhører Herren!' – og da vi er sat til at være hans forvaltere, er vi forpligtet til at passe på HANS jord – hvad vi ikke ligefrem har været gode til. Og netop fordi vi er skabt af Gud og i hans billede, at vi som troende ligesom ham kan se skønheden i hans mægtige og prægtige skaberværk, fryde os over det og til stadighed grunde over storheden i alt det, han har skabt. Vi vil derfor altid fryde os over den treenige Guds skaberværk, og konkludere det samme, som er summeret op i kapitlets sidste vers, hvor vi læser:

“Gud (Elohim) så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt”.

Amen!